

33. Aargang N° 12

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

20. Juni 1933

UNDER HAGEKORSET

Nazistregeringen i Tyskland gaar som bekendt haardt frem. Efter de i Dagspressen fremkomne Oplysninger vil Nazisterne ganske vist kun det bedste for hele det tyske Folk og særlig for den tyske Arbejderklasse; Arbejdsløsheden skal afskaffes (hvorledes staar dog hen i det uvisse) og Arbejdsfreden sikres; Strejker og Lockout er forbudt, Overenskomster skal ikke mere sluttes mellem Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne, men udarbejdes i et Regeringskontor o. s. v.

Alt dette lyder jo ganske smukt, om end ikke tilfredsstillende; men de faa Oplysninger, der efterhaanden kommer fra Tyskland, og som giver, om ikke megen, saa dog nogen Oplysning, viser, at Forholdene i Praksis ikke er saa idylliske, som de ovennævnte paa Teori byggede Udtalelser kunde faa dem, som ikke gennemtænker Forholdene nøjere, til at formode. Det er nemlig saaledes, at den Mand, som med Hensyn til Arbejdsoverenskomster skal være »Øverstkommanderende«, ikke er hentet fra Arbejderorganisationernes Rækker, men fra disses Modstandere, Arbejdsgiverorganisationerne. Ja, saa vidt os bekendt, er den paagældende endda kendt som en af Arbejdsgivernes allermest arbejderfjendske Repræsentanter, og naar dette er Tilfældet, kan man saa nogenlunde tænke sig til, hvorledes Tendensen i de fremtidige Overenskomster vil blive.

M. H. t. Tjenestemændene har Nazistregeringen »ryddet kraftigt op«. Allerede den 7. April kom der en ny Tjenestemandsløvslov, hvis Bestemmelser skal være gennemført inden 30.

September d. A. I denne Lovs § 2 bestemmes det, at Tjenestemænd, der uden at opfylde de for deres Løbebane (de Stillinger, en bestemt Kategori af Tjenestemænd almindeligvis kan rykke op i) foreskrevne Uddannelsesbetingelser, eller som ikke er egnet til Stillingen, skal afskediges med 3 Maaneders Løn. Dersom de paagældende skal forsørge ubemidlede Paarørende, kan der undtagelsesvis tilstaaes dem $\frac{1}{3}$ af deres sidste Løn i Pension, som dog til enhver Tid kan tilbagekaldes. De her omtalte Tjenestemænd benævnes i Loven »Partibogstjenestemænd«, og der sigtes formentlig til Socialdemokrater, som ved Dygtighed har arbejdet sig op i ledende Stillinger, hvortil der ellers kun anvendes Akademikere.

I Lovens § 3 bestemmes, at jødiske Tjenestemænd med visse Undtagelser skal pensioneres. Undtagelserne gælder Tjenestemænd, som er ansat inden 1. August 1914, som selv har deltaget i eller har mistet Fædre eller Sønner i Verdenskrigen.

I § 4 bestemmes, at Tjenestemænd, som paa Grund af deres hidtidige politiske Beskæftigelse ikke yder tilstrækkelig Garanti for, at de til enhver Tid og uden Forbehold vil sige god for den nationale Stat, kan afskediges. De faar da 3 Maaneders Løn og derefter $\frac{1}{4}$ af den Pension, der ellers vilde tilkomme dem.

Paa sædvanlig tysk Maade efterfulgtes denne Lov af en Del Forordninger om, hvordan Lovens forskellige Bestemmelser skal forstaaes.

I en Forordning af 6. Maj d. A. anordnes det, at Tjenestemænd, som er ansat paa normal Vis, men som senere af politiske Aarsager har opnaaet Avancement udenfor Rækkefølgen,

ikke skal behandles efter § 2, men efter § 4 (se foran). Dog skal enhver, der har været virksom i kommunistisk Henseende, afskediges, selv om han ikke mere tilhører det kommunistiske Parti eller dets Hjælpeorganisationer (f. Eks. Schwarze Front).

M. H. t. Undtagelserne ved Afskedigelse af jødiske Tjenestemænd udtaler Forordningen, at det ikke er tilstrækkeligt at have udført Tjeneste i Krigszonen. Undtagelserne gælder kun dem, som i et Slag, en Fægtning, en Belejring el. l. har staaet overfor Fjenden. Men der gives eventuelle nazistiske Jøder en Chance for at komme med ind under Undtagelsesbestemmelserne, idet Forordningen siger, at Deltagelse i Kampene imod Spartakister og Separatister i Schlesien eller i Østersørandstaterne samt Deltagelse i Kampene mod den nationale Rejsnings Fjender, ligestilles med Deltagelse i Verdenskrigen.

Hvad angaar Afskedigelse af »ikke tilforladelige Tjenestemænd« (fornævnte Lovs § 4) siger Forordningen, at den Omstændighed, at en Tjenestemand har tilhørt et politisk Parti — det kommunistiske Parti dog undtaget — og deltaget i dets Møder, ikke er tilstrækkeligt til at afskedige ham for Utilforladelighed. Noget saadant skal kun finde Sted med de Tjenestemænd, som — det være sig i Tale, i Skrift eller ved hele deres Opførsel — optræder opvildsendende mod den nationale Bevægelse, taler nedsættende om denne Bevægelses Førere, eller som har misbrugt deres tjenstlige Stilling til at forfølge eller skade nationalt sindede Tjenestemænd. Hvis noget saadant derimod er Tilfældet, kan den paagældende ikke undgaa Straf, selv om han efter den 30. Januar 1933 har indmeldt sig i et Parti eller Forbund, som støtter den nationale Regering.

Det kan dog være en, omend lille, Fordel at have været ved Fronten under Verdenskrigen; thi hvis en Tjenestemand, som har kæmpet ved Fronten, beskyldes for Utilforladelighed, saa skal Forholdet for hans Vedkommende underkastes en ganske særlig omsorgsfuld Prøve.

De ledende Embedsmænd skal uopholdelig undersøge, hvilke af de dem underlagte Tjenestemænd, der falder ind under §§ 2 og 4 i Loven af 7. April 1933. Tjenestemænd, som derefter antages at falde ind under de i disse Paragraffer givne Bestemmelser, samt jødiske Tje-

nestemænd, om hvem der ikke er Tvivl om, at de falder ind under Undtagelsesbestemmelserne, skal derefter udfylde et Spørgeskema, samtidig gives der dem, saa vidt muligt, en Frist paa 3 Dage til at gøre Indsigelser eller fremkomme med Bemærkninger. Derefter sendes Materialet med en Beretning om hver enkelt Tjenestemand til den paagældende Fagminister.

I Forordningens sidste Afsnit smiler Fremtiden lys og lykkelig til de Tjenestemænd, der har kunnet staa for alle den nye Lovs Prøvelser; heri hedder det nemlig:

»Den, som efter denne Lovs Gennemførelse forbliver i sin Stilling, genindtræder ikke blot i den fulde Nydelse af sine Tjenestemandsrøgtigheder, men han har som Tjenestemand Krav paa den Agtelse, der tilkommer hans Stilling.«

Endelig anføres, at selv om de socialdemokratiske Tjenestemænd, som ved Dygtighed er avanceret op i højere Stillinger, nu kan vente deres Afsked, saa betyder dette ingenlunde, at politiske Pladsbesættelser ikke vil finde Sted i Fremtiden. I den sidst omtalte Forordning, er der nemlig ogsaa givet en Definition af, hvornaar en Tjenestemand iøvrigt maa anses for egnet til sin Stilling, og der skelnes her mellem »politiske Tjenestemænd« og »ikke politiske Tjenestemænd«. Disse sidste er egnede til Tjenestemandsstillingen naar

»han ved sin hidtidige teoretiske eller praktiske Virksomhed, ved sit Sindelags og sine Handlingers Renhed var særlig egnet til sin Stilling, da han tiltraadte den, og ved siden da at have passet sin Gerning paa uangribelig Maade, har bevist, at han er egnet til den paagældende Stilling.«

Vi vil nu se lidt paa, hvorledes det gaar Organisationerne, d. v. s. Fagorganisationerne under det nye Riges ideale Forhold, og vi tillader os til Belysning heraf at gengive en i Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbunds Fagblad for Maj Maaned optrykt Artikel:

Da Tysk Metalarbejderforbunds Medlemsblad, »Metallarbeiter-Zeitung«, Nr. 17 udkom den 6. Maj, stod Fritz Kummer, Bladets mangleaarige Redaktør, endnu som ansvarshavende, men med næste Nummer, den 13. Maj, har Nazisternes Voldshandling overfor Tysk Metalarbejderforbund saa vel som overfor de øvrige tyske Fagorganisationer ogsaa givet sig Udslag deri, at Fritz Kummers Navn er forsvundet og er erstattet med en nazistisk Redaktør ved Navn W. Jäzsch. Samtidig afspejler hele Bladets Indhold den aandelige Voldtægt, der har fundet Sted, og bl. a. markeres det ved en Proklamation til de

tyske Metalarbejdere, der lyder saaledes i Oversættelse:

*Til Medlemmerne af det tyske Metalarbejder-Forbund!
Folkefæller, Kvinder og Mænd!*

Den nationalsocialistiske Revolution har den fanatiske Vilje til *ikke* at lade denne Revolution blive kvalt i Sandet, men til at drive den videre fremad med alle optænkelige Midler. Under Nationalismens store Tanke skal Fundamenterne for det tredje Rige være:

Aandens og Haandens tyske Arbejder og den tyske Bonde!

Den tyske Arbejderklassens Organisationsformer har befundet sig indenfor Rammerne af den marxistiske, internationale Politik. Den tyske Arbejder, der er blevet haardt og bittert skuffet af Fagforeningsledelsen.

De marxistiske Fagforeningers smaa Erobringer vejer intet til ved Siden af den store politiske Skyld ved en Bankerotlinje, der fra Ammunitionsarbejderstrejken i 1917 gik over Versailles, Dawes, Genewe, Locarno, Thoiry, Youngplanen, Brüning-Politiken, og Valget af det mindre Onde.

Troen paa Marxismens vildledende Lære er blevet til den største Skuffelse.

Den tyske Arbejder har kun en Ven i Verden, det er hans Fædreland og hans Hjemland. Han er ikke mere et degraderet Proletariat, men har fuldført Opstigningen fra Proletariatet til den tyske Arbejderstand.

Efter Adolf Hitlers Vilje skal de tyske Fagforeninger, som Organisationsformer for det arbejdende og skabende Menneske, være de vigtigste Bygningssten i det tredje Riges Fundament.

Den Mistroens Mur, der bestaar mellem de marxistiske forgiftede Folkefæller og den nationalsocialistiske Bevægelse vil fuldt og helt blive revet ned ved vore Handlinger. Medlemmerne af det tyske Metalarbejder-Forbund opfordres til ogsaa fremdeles at gøre deres Pligt mod Organisationen og regeltmæssig betale deres Kontingenter, for at Organisationen kan opfylde sine Forpligtelser mod dem, der trænger til Understøttelse. Under ny nationalsocialistisk Ledelse, under Adolf Hitlers Befaling og Protektorat vil vi gennemføre Opbyggelsen af et nyt Arbejds, Frihedens, Ærens og den sociale Retfærdigheds Tyskland. Vi ved, at den ærlige tyske Arbejder i sit Hjerte aldrig har været Marxist. Vort Valgsprog er:

Ær Arbejdet og respekter Arbejderen, saa tør du dit Folk!

Kommissæren for N. S. B. O.

Johannes Engel, Medlem af Landdagen,

Distriktsbedriftscellefører for Distriktet Berlin.

Som Stedfortræder: Jäzoch, Borgerrepræsentant.

Proklamationen virker nærmest som en middelalderlig pavelig Bulle til en uvidende Befolkning, og Indholdet kan næppe saa lidt som den øvrige Række højstemte Proklamationer, som Nazisterne

har fundet sig foranlediget til at udstede til det tyske Folk, ændre Arbejdernes politiske Indstilling, men den er et Udtryk for, i hvilket Omfang det er lykkedes rent forvaltningsmæssigt at gennemføre Hitlers Diktatur. Vi havde, som vi gav Udtryk for i Fagbladet for April Maaned, haabet, at de tyske Fagorganisationer skulde have kunnet bevare deres Selvstændighed, selvom de ikke kunde blive upaarvirkede af den hensynsløse Politik, som de nye Magthavere fører. Vi delte dermed Opfattelse med mange andre, der ogsaa mente, at Fagorganisationerne maatte kunne paaregne en vis Hensyntagen fra de tyske Nazisters Side, ud fra rent retfærdighedsmæssige Synspunkter, affødt af Kendskabet til det samfundsopbyggende Arbejde, som disse Organisationer gennem Aarene havde øvet.

Da vi imidlertid i Slutningen af April Maaned havde Lejlighed til at drøfte Situationen med Tysk Metalarbejderforbunds øverste Ledelse, blev vi klar over, at Nazisterne ogsaa vilde sætte ind overfor de tyske Fagorganisationer, selvom hverken vi eller de tyske Ledere havde ventet, at det vilde ske paa en saa brutal Maade, som Tilfældet blev.

Det er forsaavidt rigtigt, hvad en Forfatter nylig skrev, at »en Revolution er ingen Retfærdighedsakt, men et Stykke Nemesis i historisk Dragt«. Imidlertid kan den tyske Nazisme ikke, naar den nu ogsaa over Terror overfor den tyske Fagbevægelse, med Ret paaberaabe sig, at den har nogen som helst Adkomst til som en Nemesis at overvaage de tyske Fagorganisationers fremtidige Virksomhed, thi intet Lands Fagbevægelse har i højere Grad end den tyske, under Iagttagelse af bestaaende Love og rimelige Samfundshensyn, øvet en social og kulturel Indsats, som nok saa mange nazistiske Proklamationer ikke vil kunne tilsløre.

Skulde der iøvrigt tales om Nemesis i Forbindelse med den nu stedfundne Revolution i Tyskland, maa den i første Række ramme Verdenskrigens Sejrherrer, der i umaadeholden Sejrsrus søgte at lægge det tyske Folk i Lænker. Der er i saa Henseende en himmelraabende Uoverensstemmelse mellem de Krav, paa Baggrund af hvilke den tyske Nazisme er vokset op, nemlig Retfærdighed fra Verdenskrigens Sejrherrers Side overfor det tyske Folk, og den blodige Uretfærdighed, som Nazismen øver indadtil, og hvor det er tilstrækkeligt at henvise til Jødeforfølgelserne og Terror'en overfor Arbejderbevægelsen.

Forsaavidt har det tyske nazistiske Diktatur kun paany bekræftet, hvad Historien saa ofte fortæller, at Magten er til for at misbruges. Men det maa dog synes umiddelbart indlysende, at det er uklogt fra de øjeblikkelige tyske Magthaveres Side at føre et Voldsregimente, som det man nu er Vidne til, samtidig med, at man kræver Hensyntagen fra de Magters Side, der efter Verdenskrigen foreskrev det tyske Folk Fredsbetingelserne.

I det første Nummer af det nazificerede »Metallarbeiter-Zeitung« findes iøvrigt de Anordninger, paa Grundlag af hvilke de tyske Fagorganisationer fremtidig skal ledes, og som det sikkert vil have Interesse for vore Læsere at gøre sig bekendt med. De lyder saaledes i Oversættelse:

*Anordningerne
fra Føreren for Aktionskomiteen
til Værn for det tyske Arbejde.*

Berlin, 4. Maj

De Anordninger, som Føreren for Aktionskomiteen til Værn for det tyske Arbejde, Partifælle, Dr. Ley, har udstedt, har følgende Ordlyd:

Anordning 1.

Lederen af Arbejderforbundene, Partifælle *Walter Schuhmann*, M. D. R. (5: Medlem af Rigsdagen), overtager fra i Dag at regne hele Ledelsen af »Det Almindelige Tyske Fagforbund«, »Fagforbundet af Kristelige Fagforeninger i Tyskland«, »Fagforbundsringen af Fagforeninger af Tyske Funktionærer, Arbejdere og Tjenestemænd« samt af mindre Forbund, og har af mig faaet de nødvendige Fuldmagter. — Denne Anordning træder straks i Kraft samme Øjeblik, som den forkyndes.

Anordning 2.

Jeg beordrer hermed Skatmesteren for Arbejderfagforeningerne, Partifælle *Paul Bringmann*, og Lederen af »Banken for Arbejdere, Funktionærer og Tjenestemænd A/S« til at overtage Kasse- og Finansindretningerne ved »Det Almindelige Tyske Fagforbund«, »Fagforbundet af Kristelige Fagforeninger i Tyskland«, »Fagforbundsringen af Fagforeninger af tyske Funktionærer, Arbejdere og Tjenestemænd«, »Funktionærernes Fagforbund¹⁾« samt ved mindre Forbund, føre Tilsyn med dem og kontrollere dem og giver begge disse de dertil nødvendige Fuldmagter. — Denne Anordning træder straks i Kraft i samme Øjeblik, som den forkyndes.

Anordning 3.

Til at afgøre alle Organisationsspørgsmaal vedrørende »Det Almindelige Tyske Fagforbund«, »Fagforbundet af Kristelige Fagforeninger i Tyskland«, »Fagforbundsringen af Fagforeninger af tyske Funktionærer, Arbejdere og Tjenestemænd«, »Funktionærernes Fagforbund« samt mindre Fagforbund udnævner jeg Organisationslederen i »Aktionskomiteen til Værn for det tyske Arbejde«, Partifælle *Reinhold Muchow*, og beordrer ham samtidigt til at begynde paa Udarbejdelsen og Forberedelsen af Opbygningen af den nye Organisation af de to Enhedsforbund af Arbejdere og Funktionærer. — Denne Anordning træder straks i Kraft i samme Øjeblik, som den forkyndes.

Anordning 4.

Ledelsen af den samlede Fagforeningspresse for »Det Almindelige Tyske Fagforbund«, »Fagforbundet af Kristelige Fagforeninger i Tyskland«, »Fagforbundsringen af Fagforeninger af tyske Funktionærer, Arbejdere og Tjenestemænd«, »Funktionærernes Fagforbund« samt mindre Fagforbund overtager Presse- og Propagandalederen ved »Aktionskomiteen til Værn for det tyske Arbejde«, Partifælle *Hans Biallas*.

¹⁾ Dette Fagforbund maa være glemt i Anordning 1.

Denne Anordning træder straks i Kraft i samme Øjeblik, som den forkyndes.

Anordning 5.

Som det er blevet meddelt mig, har nogle uansvarlige Elementer i Arbejdsgiverlejren benyttet den vældige Enhedsaktion af Arbejder- og Funktionærklassen til at skride til Opsigelse af Lønoverenskomsterne for dermed at gavne deres Profitbegær.

Jeg advarer herimod og erklærer, at indtil den endelige Dannelse af den tyske Arbejdsfront skal alle Lønoverenskomster ubetinget overholdes, og anmoder N. S. B. O.s ansvarlige Ledelser i Bedrifterne om i Gentagelsestilfælde ufortøvet at tilstille mig Meddelelse herom til Centralkontoret, Berlin C, Inselstrasse 6.

Anordning 6.

Efter at »Det Almindelige Tyske Fagforbund«, »Det Almindelige frie Funktionær-Forbund«, »Fagforbundet af Kristelige Fagforeninger i Tyskland«, »Fagforbundsringen af Fagforeninger af tyske Funktionærer, Arbejdere og Tjenestemænd«, »Funktionærernes Fagforbund« samt mindre Fagforbund er undergivet Ledelsen af »Aktionskomiteen til Værn for det tyske Arbejde«, anordner jeg, at Enkeltforhandlinger af almindelig Art, Afslutninger af Overenskomster om Løn- og Arbejdsforhold o. s. v. er strengt forbudt og fremtidigt kun maa føres centralt af »Aktionskomiteen til Værn for det tyske Arbejde«.

(sign.) *Dr. Ley*,

Leder af Aktionskomiteen
til Værn for det tyske Arbejde:

Dette for saa vidt angaar Arbejdernes Fagforeninger, og det ser altsaa ud til, at disse skal opretholdes — ganske vist under nazistisk Ledelse — ja, de skal endog være »de vigtigste Sten i det tredje Riges Fundament«. Men for Tjenestemandorganisationerne stiller Sagen sig tilsyneladende ikke paa samme Maade. Det var først Hensigten, at Tjenestemændene skulde samles i Eenhedsorganisationer, 1 for Jernbanerne, 1 for Postvæsenet, 1 for Skolevæsenet o. s. v. Disse Enhedsorganisationer skulde saa inddeles i Faggrupper, f. Eks. skulde Jernbanemændenes Organisation inddeles i 10 Faggrupper. Men det ser ud til, at denne Tanke atter er opgivet, og at det nu er Hensigten, at alle Tysklands 1½ Mill. Tjenestemænd skal samles i een Organisation. Dog ikke paa den Maade, at de enkelte Organisationer tilslutter sig det store Rigsforbund, men iøvrigt bevarer en vis Selvstændighed. Efter de sidst foreliggende Oplysninger ser det nemlig ud til, at Medlemskabet i den tænkte store Organisation skal ske paa den Maade, at alle andre Organisationer opløses, og de enkelte Medlemmer derefter indmelder sig i det »tyske Tjenestemandforbund«.

Dette falder jo meget godt sammen med nogle i Dagspressen fremkomne Meddelelser om, at alle tyske Tjenestemandsgeselskaber er forbudt. Og Fakta er, at en Del Organisationer allerede er helt opløst, og i dem, som endnu bestaar, er socialdemokratiske Formænd, Sekretærer og Redaktører uden videre afsat og erstattet med Nazister, ja i enkelte Tilfælde er lavere Tillidsmænd som f. Eks. Hovedbestyrelsesmedlemmer ogsaa afsat og erstattet med Nazister.

Naar der m. H. t. selve Organisationernes Bestaaen eller ikke-Bestaaen gøres Forskel paa Arbejderorganisationer og Tjenestemandsgeselskaber motiveres dette saaledes:

»Den nye Stat og den nationale Regering staar ganske anderledes overfor Tjenestemanden, end Tilfældet hidtil har været. Tjenestemanden skal føle sig sikret og, hvis han gør sin Pligt, godt forvaret hos sin Regering. De Ønsker, han har, skal han tillidsfuldt forelægge sin Administration; ikke saaledes at forstaa, at det skal være i Fællesskab med andre, nej, han skal gøre det alene, som selvstændig Person, og dersom hans Ønsker er berettigede, vil de bestemt blive imødekommet af Administrationen. Paa denne Maade vil der skabes et gensidigt Tillidsforhold mellem Staten og Tjenestemanden, d. v. s. mellem Staten og dens Tjener, og der er ingen som helst Anledning til at indskyde Melleminstanser af den ene eller den anden Art, eller til at holde Staten til at gøre sin Pligt overfor Tjenestemanden; thi den nye nationale Stat opfylder sine Opgaver overfor Folket og Tjenestemændene som en helt selvfølgelig Ting.

Hos Arbejderne er Forholdet almindeligvis anderledes. Hans Arbejdsgiver er ikke Staten, men Privatmanden, som føler sig mindre forpligtet overfor Arbejderen, for hans Ve og Vel, for Fastsættelse af Lønninger, saa Arbejderen faar en retfærdig Andel i Virksomhedens Overskud o. s. v. I saadanne Tilfælde maa Staten regulere, give Love, som paalægger Arbejdsgiverne at gøre deres Pligt overfor Arbejderne. Men Staten kan ikke give Love for sig selv, den maa selv gøre det, den ved sine Love har villet tilstræbe. Og som Følge deraf er Tjenestemandens Stilling overfor Staten en anden end Arbejderens Stilling overfor hans Arbejdsgiver.

Som det vil ses, er det i Teorien lutter Mælk og Honning, men ethvert tænkende Menneske vil meget hurtigt kunne regne ud, hvormange Ønsker de tyske Tjenestemænd herefter vil faa opfyldt. Forholdene er som sagt ikke helt afklarede, men vi har ment at burde gøre vore Medlemmer bekendt med, hvad der vides i Dag, saa alle gode Kræfter i Tide kan samles til Værn for de Interesser, vi har, og til afgjort Værn mod Diktatur.

»De faglige Organisationer eksisterer vedvarende Deres Forvaltningsapparat er i Orden og deres Bygninger og øvrige Ejendom er endnu ikke konfiskeret ....«

Saaledes skrev vi i vor Leder »Tyskland under Hagekorset« i Aprilnummeret af I. T. F.

Siden da er en Maaned gaaet, og der er allerede indtraadt en Forandring i dette Forhold. De faglige Organisationer eksisterer stadig, deres Forvaltningsapparat er ogsaa i Orden, men deres Bygninger og øvrige Ejendom er konfiskeret, røvet, stjaalet af Hitlerregeringen paa samme Maade som Mussolini stjal alt, hvad de italienske Arbejdere ejede af Bygninger og Ejendom. Foruden Pengene, Organisationernes mobile Ejendom, hvilke de italienske Arbejdere i Tide bragte i Sikkerhed. En Handling, som den tyske Arbejderbevægelses Ledere ikke kunne bevæge sig til. Tværtimod. Vi kender mere end en faglig Organisation, som allerede for længe siden deponerede betydelige Beløb i Banker i Udlandet, men som, da Muligheden af at Hitler skulde komme til Magten blev Virkelighed, skyndsomst hentede deres Penge hjem igen til Tyskland. For at Fascisterne skulde finde alt i Orden, saa de ikke kunde gøre Anmærkninger om den finansielle Administration.

Med næsten utrolig Omsorg har de tyske Fagforbund til det sidste Øjeblik sørget for, at alt var i Orden i Administrationshenseende: Medlemsfortegnelsen, Ekspeditionslisten for Medlemsbladet, Bogholderiet var, selv om det var noget bagefter, dog i en saadan Stand, at Nationalsocialisterne uden Vanskelighed kunde overtage dette. I Stødet for at følge samme Taktik, som en Hær, der tvinges til Tilbagetog. Den ødelægger, hvad den øj kan tage med, Fødevarer fordærves, det der kan brænde, sætter man Ild paa, Ammunitionsdepoterne sprænges i Luften, Vaabnene ødelægges, Kanonerne fornægles, saa den sejrende Fjende ikke kan anvende dem. Lederne af den tyske Fagforeningsbevægelse har imidlertid undladt at gøre noget, som kunde gøre Overtagelsen af Fagforbundene sværere for Fjenden. De har gjort alt for at overgive hele Fagforeningsapparatet uskadt i Fjendens Hænder, de har med eller mod sin Vilje udleveret de tyske Arbejdere, den bedste organiserede Del, til Nationalsocialisterne, til deres Propaganda og deres materielle og moralske Paavirkning.

Siden de i de tyske Fagforbund organiserede Arbejdere, opfordrede af deres Ledere, har deltaget i de af Nationalsocialisterne anordnede Demonstrationer og Festligheder den 1. Maj, og efter at de paa Internationalens Dag har tjenestegjort som Statister ved Forestillingerne, hvor Maalet endog var at haane Internationalen, efter at de har bukket og krøbet i Støvet, efter at de har fornødret sig saa langt, som en klassebevidst Arbejder overhovedet kan fornødres, efter at de har fornægtet alt, hvad der hidtil var Ideal, og tilbedt, hvad de hidtil afskyede, fulgte Hitler og hans Drabanters Tak den 2. Maj. Alle Fagforeningsbygninger besattes, de betydeligste Førere

fængslede, de øvrige . . . , som fandt Løjlighed til erklære, at de var villige til at blive paa deres Poster ogsaa under Hitler og hans Kommissærer, blev for at »lede« Organisationerne.

Vi vil ikke bedømme eller fordømme de forskellige Ledere og i Særdeleshed de til I. T. F. tilsluttede Organisationers Holdning. Endnu kan man ikke konstatere, hvem der har gjort deres Pligt til det sidste imod Arbejderne, som valgte dem, og imod Internationalen, som stoledes paa dem, og hvem der fejgt og æreløst forraadte begge.

Det er nu fastslaaet, at hverken I. T. F. eller nogen anden International fortsat kan have tilsluttede Organisationer i Tyskland. At ingen tyske Organisationer kunne tilhøre I. T. F., saa længe Hitlerregeringen er ved Magten i Tyskland, og at Kontakten i bedste Fald blot kan opretholdes med illegalt virkende Grupper i Lighed med dem, som I. T. F. har faaet i Stand i Italien.

Dette indeholder, at Internationalen for Fremtiden ikke blot maa føre sin Virksomhed uden de tyske Arbejderes Medarbejde, men ogsaa at den maa finde de tyske Organisationer mod sig. Devisen: »Proletarer i alle Lande forener Eder« eksisterer ikke længere for de tyske Arbejdere, og bliver i hvert Fald ikke fulgt i Virkeligheden. Den er blevet erstattet med Devisen: »Tyske Arbejdere samarbejder med tyske Arbejdsgivere. De skal tvinges til at handle mod deres egne Interesser og mod Arbejderne i hele Verden til Fordel for »Tyskland«, d. v. s. til Fordel for de Magthavende i Tyskland, til Fordel for de tyske Arbejdsgivere og deres internationale Bundsforvante.

De internationale Organisationers Arbejde bliver gjort betydeligt sværere herigennem. Endvidere bærer de tyske Organisationers Udelukkelse ogsaa et betydeligt Materialetab for alle Internationaler. Med de tyske Organisationer mister I. T. F. $\frac{1}{4}$ af sine Medlemmer og dermed ogsaa $\frac{1}{4}$ af sine Indtægter. Det vilde være Strudspolitik ikke at erkende disse Fakta, som jo maa behandles og diskuteres. De internationale Organisationers Betydning og Værdi — ogsaa for I. T. F.s — har lidt betydeligt gennem de tyske Organisationers Overgang til Fascismen.

Skal I. T. F. svækket ved Tabet af de tyske Organisationer indskrænke sin Virksomhed og Aktivitet, skal de øvrige Organisationers internationale Forbindelsesled svækkes — eller skal Svaret lyde: »Nu gælder det om at tage fat for Alvor!«

Spørgsmaalet: »Og nu . . . ? kræver — ogsaa om dette er os klart i Forvejen — et rask, klart og utvetydigt Svar.

Tabet af de tyske Organisationer, Aarsagen til dette Tab, Verdensreaktionens tiltagende Magt, nødvendiggør mere end nogensinde international Sammenslutning mellem Arbejderne i de Lande, som endnu ikke eller i det mindste ikke fuldstændig befinder sig i reaktionær Vold, for ved stærkt international Samarbejde at bygge en Dæmning mod den reaktionære Flodbølge, som truer med at forgøre ogsaa dem. Det er deres Pligt, at i de forraadte tyske Kammeraters, men fremfor alt i egen Inter-

esse, holder Internationalens Ideer, Ideal og Aktivitet ved Live iselve Tyskland samt at sprede og organisere dem der. I. T. F. maa gøre og opnaa det, som hidtil er gjort i Italien, men i betydelig større Udstrækning. Arbejderne i Tyskland, Hundred Tusinde, som blev ladet i Stikken og udelukkede af Hitler og hans Folk, har ikke forraadt Internationalen og deres Organisationer. De venter Hjælp; de venter og haaber, at Internationalen ikke vil lade dem i Stikken og disse Forhaabninger maa ikke gøres til Skamme.

STATSTJENESTEMÆNDENES LØNKAMP I SCHWEIZ

Angaaende denne bringer en schweizisk Tjenestemand Walter Ingold i »Bulletin International de la Fédération Internationale« for Marts—April følgende Redegørelse:

Vore Kolleger i Udlandet har utvivlsomt i de sidste Maaneder læst adskillige Avismeddelelser om Statstjenestemændenes Lønkamp i Schweiz — uden at være blevet klogere af dem. Naar de af disse delvis ganske vildledende Meddelelser har draget den Slutning, at der allerede havde fundet en Lønnedskæring Sted, maa dette betegnes som falsk. Loven om Nedsættelse af Statstjenestemændenes Gage er ganske vist vedtaget af Parlamentet; men inden den træder i Kraft, skal den gøres til Genstand for og vedtages ved en Folkeafstemning (»Referendum«).

Efter langvarige Kampe blev den nye Lønningslov (»Bundesgesetz über die vorübergehende Herabsetzung der Besoldungen, Gehälter und Löhne der im Dienst des Bundes stehenden Personen«) den 15. December 1932 vedtaget baade i Nationalraadet og i Stænderraadet. Mod Loven stemte Arbejderrepræsentanterne fra det socialdemokratiske Venstre, de tre Kommuniste og endvidere adskillige Repræsentanter for de borgerlige Venstregrupper (den »socialpolitiske« Gruppe, det frisindede Venstre samt de kristelig-sociale). For Loven stemte det store Flertal af de borgerlige Partier (Bonde- og Borgerpartiet, det frisindede demokratiske Parti, det katolsk-konservative Parti).

Loven gaar ud paa, at under Tilpasning til Leveomkostningernes Standard i Øjeblikket samt med Henblik paa Landets hele økonomiske og finansielle Forhold bør de ved Tjenestemandsløven af 30. Juni 1927 og følgende Anordninger fastsatte Lønninger og Honorarer for de i Forbundets Tjeneste staaende Personer forbigaaende (»vorübergehend«, »temporairement«) nedsættes med $7\frac{1}{2}$ Procent.

Denne Nedsættelse rammer:

- a. Medlemmer af Forbundsraadet og Forbunds-kansleren.
- b. Medlemmer af Forbundsretten og den nationale (»eidsgenössische«) Forsikringsdomstol.
- c. Gesandtskabernes og Konsulaternes samlede Personaler.
- d. Hærens Befalingsmandskorps.

- e. Formanden for det schweiziske Skoleraad, saavel som samtlige Lærere og Assisterter ved den nationale Tekniske Højskole.
- f. alle af Forbundsraadet, og Forbundsretten og den nationale Forsikringsdomstol eller af de dem underordnede kaldsberettigede Myndigheder udnævnte og ansatte Embedsmænd, Tjenestemænd, Funktionærer, Arbejdere og Aspiranter — herunder ogsaa indbefattet Personalet ved de schweiziske Forbundsbaner.

Denne Lov skulde efter Bestemmelsen træde i Kraft den 1. Juli 1933 og have Gyldighed til 31. December 1934. Det paahviler Forbundsraadet at lade den træde i Kraft.

De schweiziske Statstjenestemænd er for det overvejende Flertals Vedkommende organiseret i »Föderativverband des Personals öffentlicher Verwaltung und Betriebe« (»Union Fédérative des administrations et services publics«). Unionens Formand (»Président«) er Nationalraad Robert Bratschi, der er Generalsekretær for de schweiziske Jernbanetjenestemænds Forbund. Unionen (Föderativforbundet) omfatter Hovedorganisationer for Post-, Telegraf- og Telefonvæsenets Personaler, alle ministerielle Embedsmænd (»fonctionnaires d'autorité«) samt Toldvæsenets Personale og repræsenterer gennem de tilsluttede Organisationer som »Spidsorganisation« (»organisation centrale«) omtr. 80 000 Medlemmer.

I det føderative Forbund herskede der Enighed om, at overfor den planlagte Lønnedskæring maatte man gaa til et Referendum. En Folkeafstemning mod en af Forbundsforsamlingen vedtaget Forbundslov (»Bundesgesetz«) afholdes ifølge Forbundsforfatningen, naar senest 90 Dage efter Lovens Bekendtgørelse i Statstidenden (»Bundesamtsblatt«) 30 000 stemmeberettigede schweiziske Borgere ved deres Underskrift tilkendegiver deres Ønske om, at den paagældende Forbundslov skal gøres til Genstand for Afstemning. Enhver Borger, der vil stille eller støtte dette Forlangende, maa egenhændig skrive under paa en *ad hoc* fremlagt Liste (»ein Referendumsbogen«). Stemmeberettiget (og dermed berettiget til at underskrive Begæringen) er enhver schweizisk Borger, der er fyldt 20 Aar og er i Besiddelse af sin borgerlige Ære og sine borgerlige Rettigheder.

Paa et ekstraordinært Delegeretmøde den 27. December 1932 besluttede Föderativforbundet enstemmig at lade det komme til en Folkeafstemning mod Lønnedskæringsloven. Samme Dag blev Arbejderpartiets Aktionskomité, der omfatter Fagforbundsorganisationerne, samtlige Organisationer under Föderativforbundet og det socialdemokratiske Parti, sat i Kundskab om det ekstraordinære Delegeretmødes enstemmige Beslutning, og Aktionskomiteen erklærede sig for solidarisk med denne Beslutning. Man vedtog enstemmig af al Kraft at understøtte Kravet om et Referendum mod Lønnedskæringsloven og ufortøvet at træffe Forberedelse til at rejse Bevægelsen og hidføre Folkeafstemningen.

Uafhængig af denne Aktionskomité, men i nøje Samarbejde med den, har bl. a. følgende Sammenlutninger af Arbejdstagere (»Arbeitsnehmer«, »sala-

riés«) dannet et nationalt Aktionsudvalg til økonomisk Forsvar (»nationale Aktionsgemeinschaft für wirtschaftliche Verteidigung«, »Comité national de défense économique«):

- a. Foreningen af schweiziske Tjenestemandsforbund.
- b. Kristelig-nationalt Fagforbund.
- c. Forbundet af evangeliske Arbejdere og Tjenestemænd.
- d. Den schweiziske Lærerforening.
- e. Foreningen af Personaler i Forsikringsvæsenet.

Ogsaa denne Komité vedtog enstemmig at gaa ind for Afholdelsen af et Referendum, ud fra den Betragtning, at

1. ved den systematiske Lønnedskæring kränktes livsvigtige (vitale) Interesser;
2. denne Forholdsregel maa opfattes som Signalet til en gentagen almindelig Lønnedskæring i øvrige offentlige og private Erhverv og Bedrifter;
3. den af disse Tendenser følgende Deflationspolitik vil virke ganske særlig trykkende og uretfærdig over for de økonomisk svage inden for alle Befolkningslag.

Referendumsfristen udløb den 21. Marts 1933. Men allerede den 27. Januar 1933 kunde Föderativforbundet, der fungerer som og leder Centralen mod Lønnedskæring, i Forbunds-kancelliet deponere 32 207 bekræftede Underskrifter af stemmeberettigede schweiziske Borgere, der krævede Referendum i Anledning af Lønnedskæringsloven. Med Februar havde de forenede schweiziske Arbejdere, Tjenestemænd og Embedsmænd allerede samlet 150 000 Underskrifter, hvortil yderligere kommer 35 000 Underskrifter fra Kommunerne, der ikke er med i det ovenfor nævnte Samarbejde (»marchent séparément«). Man kan derefter regne med, at Kravet om Referendum mod Lønnedskæringsloven vil kunne samle over 250 000 Underskrifter — en Rekord, der langt slaar ethvert tidligere afholdt Referendum.

Om de borgerlige Partier vil gøre nogen væsentlig Indsats til Fordel for Lønnedskæringsloven, er et Spørgsmaal, da deres venstre Fløj lægger en tydelig Uvilje mod Lønnedsættelse for Dagen — en Uvilje, der ogsaa har givet sig Udtryk i organiseret Modstand.

Saavidt W. I.s Artikel.

Ifølge senere Oplysninger havde ved April Maa-neds Udgang 328 000 Personer forlangt Referendum. Folkeafstemningen finder Sted den 28. Maj.

Bs.

Folkeafstemningen gav til Resultat, at et Flertal stemte mod Lønnedskæringsloven.

Red.

SOCIALREFORMEN

Af Departementschef R. Lassen.

For at faa den rette Baggrund for Forstaaelsen af Socialreformen vil det være rigtigt at gaa lidt tilbage i Tiden. Jeg skal dog ikke trætte med at gaa alt for langt tilbage, men nøjes med i Korthed at pege paa, hvorledes Udviklingen har været siden Grundlovens Tid.

Grundloven gaar ud fra som noget selvfølgelig, at det offentlige skal hjælpe »den, der ikke kan ernære sig eller sine«. Men da man grundlagde vor nuværende Forfatning, mente man tillige, at den, der saaledes maatte ty til offentlig Hjælp ikke burde have Valgret eller Valgbarhed til Rigsdagen og derved igennem øve Indflydelse paa Landets Styrelse.

Det varede imidlertid ikke længe, før man blev paa det rene med, at dette kunde virke meget haardt overfor mange, der uforskyldt var kommen i Nød, og i Virkeligheden bidrage til, at adskillige ikke blev underkastet den Forsorg, som baade af Hensyn til dem selv og af Hensyn til Samfundet var ønskelig. Til Tydeliggørelse af dette medvirkede hele den økonomiske og erhvervsmæssige Udvikling.

Der blev derfor i den følgende Tid udstedt den ene Lov efter den anden med det Formaal — tildels under Formlen »Hjælp til Selvhjælp« — at holde Folk borte fra Fattigvæsenet og at instituere en efter de forskellige Tilfælde afpassede Forsorg.

Der gør sig her to Hovedlinier gældende: Forsørgelseslinien og Forsikringslinien. Paa Forsørgelseslinien ligger 1) Loven af 1856 om »fri Fattigkasser og de senere Hjælpekasselove, 2) Loven om Alderdomsunderstøttelse af 1891, siden 1922 ændret til Lov om Aldersrente, 3) de Bestemmelser i Fattigloven af 1891 med senere Ændringer, hvorefter Hjælp i en Række Tilfælde kan ydes uden Fattighjælps Virkning (navnlig fortsat Sygekassehjælp, Hjælp til kronisk Syge, Hjælp til blinde, døvstumme, aandssvage, sindssyge, Epileptikere, vanføre og lemlæstede, tuberkuløse, Lupuspatienter, kræftlidende m. fl.), 4) Bestemmelserne i Alimentslovene (den første af 1888) om forskudsvis Udbetaling af det offentlige og 5) Værgeraadloven og andre Love vedrørende Børneforsorgen. — Paa Forsikringslinien ligger: 1) Sygekasseloven (den første af 1892), 2) Invalideforsikringsloven (den første af 1921), 3) Arbejdsløshedsforsikringslovene (den første af 1907) og 4) Arbejder-Ulykkesforsikringslovene (1898—1927).

At alle disse Love — foruden en Forbedring af selve Forsorgen — betød en mægtig Bevægelse bort fra Fattigvæsenet, vil forstaaes, naar man betænker, at 2—300 000 Personer aarlig hjælpes gennem de nævnte Forsørgslove og 3—400 000 Personer gennem de omtalte Forsikringslove; selv om nogle falder ind under begge Grupper, giver det dog tilsammen et Tal, overfor hvilket Tallet af dem, der faar egentlig Fattighjælp, er relativt lille (30—40 000 plus Alimentsanter).

Det er hele denne den nyere Tids Forsørgelses- og Forsikringslovgivning i Forbindelse med selve

Forsørgelsesvæsenets Hovedlov, Fattigloven af 1891, Socialreformen har taget under Behandling.

Linierne i denne nyere Lovgivning, der i sig selv betød en gennemgribende Reform i Forhold til tidligere Tilstande, var i og for sig — som paavist — tydelige nok, men som Følge af dens stykkevise Opstaaen og dens Tilblivelse under forskellige politiske Konstellationer, var der opstaaet mange Inkonsekvenser og »Huller«, og i mange Tilfælde maatte tagne Skridt siges ikke at være taget fuldt ud. Da tillige Administrationen efterhaanden var blevet temmelig indviklet, var man nu naaet til et Punkt, hvor en samlet Reform vld være meget ønskelig.

Allerede for mange Aar siden har nuværende Socialminister *Steincke* fremhævet dette og navnlig i den af ham i 1919—20 paa Indenrigsministeriets Foranledning udarbejdede store Betænkning »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« udførligt gjort Rede derfor og opstillet positive Forslag til en Nyordning.

I 1925 blev der af Socialministeriet nedsat en Kommission med en Reform af Sociallovgivningen for Øje; men da Socialministeriet i 1926 blev ophævet, blev Kommissionens Arbejde udsat, og ved Socialministeriets Genopstaaen i 1929 i ny og udvidet Skikkelse fandt Socialminister *Steincke* det rigtigt at lade Socialministeriet selv, bistaaet af enkelte Sagkyndige udefra, udarbejde Forslag til en Reform.

Allerede i Efteraaret 1929 kunde Ministeren fremsætte Lovforslagene om *Folkeforsikring* og *Arbejdsløshedsforsikring* og i det følgende Aar fremsætte hele Socialreformen, omfattende en Genfremsættelse af de to nævnte Forslag samt Forslag til *Lov om offentlig Forsorg* og om *Ulykkesforsikring*. I Foraaret 1932 blev Arbejdsløshedsloven vedtaget, og nu er altsaa de 3 øvrige Forslag tilligemed nogle Ændringer i Arbejdsløshedsloven vedtaget og under 20. Maj 1933 stadfæstet af Kongen.

De vanskelige Tider rejste en haard Modvind for Reformforslagene, men Socialminister *Steincke* hævdede og fandt Tilslutning til den Opfattelse, at ikke mindst i daarlige Tider er det af Betydning, at Sociallovgivningen er indrettet saa rationelt som muligt. Denne Tilslutning kunde Ministeren, trods Tiderne, saa meget mere faa, som Talen ikke var om store nye Udgifter, idet man netop vilde bestræbe sig for, at Reformen økonomisk kunde hvile i sig selv. Maalet skulde være: indenfor de givne økonomiske Rammer at tilvejebringe en bedre Sociallovgivning gennem en bedre Afpasning af Hjælpen efter Behovet i de forskellige Grupper af Tilfælde, gennem Forhindring af Dobbeltforsørgelse, Simplifikation af Administrationen og en rimeligere Fordeling af de økonomiske Byrder mellem Stat, Kommuner, forsikrede og Arbejdsgiverne.

(Fortsættes).

DR. RUDOLF DIESELS MOTOR

Den af Rudolf Diesel opfundne Forbrændingsmotor — Dieselmotoren — som den nu slet og ret kaldes, har sit Særkende ved, at Brændolien i Cylinderen tændes kun ved Varmen af den i Cylinderen sammentrykkede Luft.

Ved alle paa den Tid kendte Fremgangsmaader for Forbrænding i Motorer anvendtes et Tændhoved, og Forbrændingsprocessen var overladt til sig selv, saa snart Antændingen havde fundet Sted. Tryk og Temperatur i Cylinderen kunde under Forbrændingsprocessen ikke reguleres i Forhold til den tilførte Mængde Forbrændingsluft, og dermed følger store Temperatursvingninger i Cylinderen, som gør det vanskeligt at holde de forskellige Dele tætte, og samtidig et meget stort Varmetab ved Afkøling.

Den 27. August 1892 indgav Dr. Diesel til den tyske Patentkommission en Beskrivelse af sin Motor, ledsaget af en Ansøgning om Patent paa samme.

Hans nye Motor skulde arbejde som en almindelig Forbrændingsmotor, men det skulde ikke være en hurtig eksplosionsagtig Forbrænding af en forud tilberedt Blanding, men en jævnere Forbrænding af Brændstof, der efterhaanden indsprøjtedes i Cylinderen, hvor atmosfærisk Luft efter Diesels Teori af Stemplet skulde sammentrykkes til 250 Atm. og faa en Temperatur af 800 Grader. Disse højtflyvende Planer fik Diesel dog aldrig gennemført. Den første Dieselmotor blev bygget i 1893 og havde en Cylinderdiameter paa 150 mm og 400 mm Slag, men kom aldrig til at gøre en Omdrejning, thi ved den første Indsprøjtning af Brændolie skete en Eksplosion, som nær havde kostet Opfinderen Livet. Men Diesel trøstede sig med, at det nu var fastslaaet, at Luft ved Sammentrykning kunde ophedes saa stærkt, at indsprøjtet Brændolie kunde antændes derved. Den anden Motor, han byggede, lykkedes det at faa i Gang, men først det tredje Forsøg gav et brugbart Resultat. Arbejdsmetoden i denne var omtrent den samme, som nu til Dags anvendes i Firetaksmotoren.

I en Cylinder, hvori et Stempel vandrer op og ned, indsuges atmosfærisk Luft gennem Indsugningsventilen ved Stemplets første Slag fra Cylindertoppen mod Cylinderbunden. Ved næste Stempelslag fra Bund til Top sammentrykkes den indsugede Luft til 36 Atm., og ophedes derved til over 500 Grader, saa dens Temperatur komrner langt over Brændoliens Antændelsestemperatur. Naar Stemplet er i Top, indsprøjtes gennem Brændstofventilen et Kvantum Olie i saa findelt Tilstand som muligt ved Hjælp af sammentrykket Luft af endnu højere Tryk end det, der findes i Cylinderen. Saa snart den støvformede Olie kommer i Berøring med den stærkt opvarmede Luft i Cylinderen, antændes den og begynder at udvikle Gasarter under højt Tryk, som da udfører et Arbejde ved at trykke Stemplet ned mod Cylinderbunden. Under den første Del af Stemplets nedadgaende Bevægelse vedvarer Olieindsprøjtningen og tilpasses saaledes, at Trykket i Cylinderen, naar Olien er forbrændt, og de derved udviklede Gasarter har udvidet sig ved Rumforøgelsen i Cylinderen under

Stemplets Slag, kun er lidt over Atmosfærens. Ved Stemplets næste opadgaende Bevægelse driver dette Gasarterne ud gennem Udstødsventilen og den samme Rækkefølge af Indsugning, Sammentrykning, Forbrænding og Udstødning begynder forfra.

Den mere moderne Totaktsmotor har en anden Arbejdsmaade: Naar Stemplet staar i Cylinderens Top og denne er fyldt med sammentrykket Luft, indføres Brændolie, som antændes og trykker Stemplet ned paa samme Maade som med Firetaksmotoren. Omtrent ved Slagets Ende aabner Stemplet for nogle Udstødningskanaler i Cylinderens nederste Ende ved at passere forbi dem, og der indblæses Luft af 1 Atm., som driver Forbrændingsprodukterne ud og fylder Cylinderen med frisk Luft. Ved Stemplets opadgaende Bevægelse sammentrykkes Luften til samme Tryk som i Firetaksmotoren og Brændolien trykkes ind. Kraftudvikling opnaas saaledes hver Gang, Stemplet gaar nedad.

Hvor stor Betydning Diesels Opfindelse end havde, bragte den dog ikke Opfinderen nogen Berømmelse, medens han levede. Da han offentliggjorde sin Idé, mødte der ham næsten overalt tilintetgørende Kritik, Nid og Misundelse. Brat og grusomt greb Skæbnens Haand ind, og Opfinderen led i sit 55. Aar Druknedøden Natten mellem 29. og 30. September 1913 paa en Rejse til England. Nu er Diesels Navn kendt og skattet overalt i Verden. I Elektricitetsværker og Skibe er Dieselmotoren særlig egnet og besidder Mulighed for at anvendes i Lokomotiver, Motorvogne, Luftskeibe, Automobileer o. s. fr. Til Luftfartøjer arbejdes stærkt paa at erstatte Benzinmotoren med en Totakts dobbeltvirkende Dieselmotor, navnlig for at undgaa Brandfaren og samtidig opnaa billigere Drift.

Paa Deutsches Musæum i München ses i Æresalen et Relief af Dr. Diesel med følgende:

Rudolf Diesel,
født 18. September 1858,
død 30. September 1913.

Han skabte Dieselmotoren sammen med Maskinfabrikken Augsburg og Germaniawerft i Aarene 1893—97.

F. Spøer.

HIST OG HER

Vi finder en Bemærkning i Dagspressen om, at Dansk Lokomotivmands *Forbund* har indmeldt sig i Internationalt Transportarbejder Forbund. Der er tilføjet den Bemærkning, at det nævnte Forbund omfatter det samlede danske Lokomotivpersonale med Førerne i Spidsen. For at denne fejlagtige Opfattelse ikke skal brede sig, skal vi meddele, at det omhandlede Forbund kun omfatter Privatbanernes Lokomotivmænd, og at Statsbanernes Lokomotivmænd er samlede i Dansk Lokomotivmands *Forening*.

I et andet Dagblad var der for nogle Dage siden paa Forsiden optaget en Artikel, der med en meget fed Overskrift fortalte om en uforsigtig Lokomotiv-

førers Skyld i, at Nantes-Ekspressen forulykkede, og at Lokomotivføreren var arresteret. Det er muligt, at Lokomotivføreren har Skylden, ham finder man i Reglen straks, naar der sker Ulykker, men i det samme Blad paa dets 5. Side finder man — ogsaa med fed Overskrift — en Notits om en *Togførers* Konduite. Hvor meget det paagældende Blad kender til det sidste Tilfælde, fremgaar af, at det *ikke var en Togfører*, der ved den Lejlighed udviste Konduite. men en Tjenestemand af samme Kategori som den i førstnævnte Tilfælde omtalte. Det er enten en Lokomotivfører eller en Motorfører, som staar foran paa Lokomotiv eller Motorvogn og bremser Toget. Togføreren har i Reglen Plads nede i Toget, ofte i Bagenden, og alene af den Grund er han afskaaret fra at vise Konduite i et Tilfælde som det omhandlede, der angik en lykkelig undgaaet Paakørsel af en Bil.

Den 7. Juni fandt et Uheld Sted ved Hørning Station for Formiddagsekspressen sydfra, idet en Stempelstang knækkede. Ved Hjælp af en Reserve-maskine kom Toget til Aarhus med en Times Forsinkelse.

STATSBANERNES DRIFTSREGNSKAB

Statsbanerne har nu opgjort Driftsaaret 1932—33.

Sammenlignet med det foregaaende Driftsaar er der en Nedgang i Indtægterne paa godt 15 Mill. Kr., fra 107 Mill. Kr. til 92 Mill. Kr. Personbefordringen har givet 6,2 Mill. Kr. mindre, Godset 8,8 Millioner mindre.

Udgifterne er faldet med 7,4 Mill., fra 112½ Mill. til 105,1 Mill. Det egentlige Driftsunderskud er derfor 7,8 Mill. større end i Fjor; stigende fra 5½ Mill. til 13,2 Mill.

Gaar man de enkelte Maaneders Regnskab igennem, stiller Billedet sig dog noget lysere. I Januar var Personindtægten kun 200 000 mindre end i Januar 1932, i Februar var Forskellen sunket til 80 000 Kr. Og tager man Marts og den første Maaned i det nye Driftsaar, April, under eet, hvad man maa, da Paasken det ene Aar faldt i Marts, det andet i April, er der i disse to Maaneder tilsammen en Opgang paa 300 000 Kr. Det synes at pege paa, at Nedgangen er standset, og at der mulig er begyndt et Omslag.

Ogsaa i Godsbefordringen synes der at være Tegn til relativ Bedring. I Januar var Nedgangen mod det foregaaende Aar 380 000 Kr., i Februar 510 000 Kr., i Marts plus April 330 000 Kr.

Driftsudgifterne har i alle det forløbne Aars Maaneder været mindre end i 1931—32.

Det endelige Driftsunderskud, de 13,2 Mill. Kr., er næsten een Million mindre, end det var anslaaet til paa Tillægsbevillingsloven. Lægger man Afskrivningernes 10,26 Mill. og Forrentningens 18,61 Mill. til — om denne sidste Budgetkunst har vi ofte nok sagt vor Mening — bliver det regnskabsmæssige Underskud 42,08 Mill. Kr. mod 35,21 Mill. Kr. i det foregaaende Aar.

I det nye Driftsaars første Maaned, April, er Personindtægten 1¼ Mill. større end i April 1932, men

i det Aar faldt Paasken ogsaa i Marts. Godsindtægten er gaaet tilbage med ½ Mill. Kr. Ialt er Indtægten støget med 620 000 Kr., fra 7,2 Mill. til 7,8 Mill. Udgifterne er samtidig gaaet ned med 550 000. Der fremkommer derved et Driftsoverskud paa 890 000 Kr., medens der i Fjor var et Underskud paa 280 000 Kr. Maanedens Status er saaledes forbedret med 1 170 000 Kr.

UDFLUGT TIL LILLEBÆLTSBROEN

De Medlemmer, som ønsker at deltage i Besøget ved Lillebæltsbroen, underrettes om, at der til Rejsen til Fredericia kan faas udstedt Familiefripas, uden at de medregnes i det aarlige Antal. Dette gælder ogsaa Pensionister og deres Hustruer.

Saadanne Friпас udstedes til 3. Klasse. De, som ønsker at gøre Brug af denne Tilladelse, maa forinden Hjemrejsen sørge for, at Familiefripassene forsynes med Foreningens Stempel; og at de ikke afleveres til Togpersonalet, men paa det Sted, hvor de er udstedt.

Familiefriпас, som indkommer til Regnskabskontrollen uden at være forsynet med Foreningens Stempel, vil blive medregnet i det aarlige Antal.

Hovedbestyrelsen.

JUBILÆUM

Nedenanførte Tjenestemænd kan den 1. Juli fejre 25 Aarsdagen for deres Ansættelse ved Banerne.

Lokomotivfører *J. H. Vrigsted*, »Gurre« Egeskovvej, Fredericia, blev ansat som Lokomotivfyrbøder i Esbjerg den 1. Juli 1908, var en Tid i Varde som Rangerfører, og kom ved sin Udnævnelse til Lokomotivfører den 1. Oktober 1920 til Vamdrup, hvorpaa han efter Ansøgning forflyttedes til Fredericia, hvor det sikkert er hans Ønske at forblive.

Jubilaren er kendt for sit rolige, joviale og altid ligevægtige Væsen, der saavel indenfor som udenfor Lokomotivpersonalet har skaffet ham mange Venner, der sikkert vil mindes ham paa Højtidsdagen.

De fredericianske Afdelinger bringer dig en hjertelig Tak for Aarene, som er gaaet, med Ønsket om, at du maa bevare dit Helbred og gode Humør, og at vi endnu i mange Aar maa se dig virke iblandt os.

Lb.

Lokomotivfører *N. P. K. Frederiksen*, Fjordvej, Nyborg, blev antaget paa Nyborg Værksted som Lokomotivfyrbøder-Aspirant, blev ansat som Lokomotivfyrbøder samme Sted, søgte senere til Assens, kom igen tilbage til Nyborg, blev forfremmet den 1. Oktober 1920 til Lokomotivfører ved Station i Gedser, efter 7 Aars Forløb kom Jubilaren tilbage til Nyborg, efter at have været i Assens som Mellem-landing.

Jubilaren er en god Organisationsmand og deltager meget interesseret i Afdelingens Arbejde. Som Lokomotivfører er Jubilaren meget pligtopfyldende. Fynske Lokomotivmænd bringer Jubilaren de bedste Ønsker paa Højtidsdagen, og med Ønsket om godt Kammeratskab ud i Fremtiden.

A.

Lokomotivfører *J. S. A. L. Nielsen*, Valby Tugsted 10, St., begyndte paa Værkstedet i Aarhus i Marts Maa- ned 1907, blev forflyttet til København 1909, forfremmet til Lokomotivfører 1. Oktober 1920 i København, hvor Nielsen siden har været stationeret.

Afdeling I sender dig de bedste Ønsker paa Jubilæums- dagen, og Held og Lykke for den kommende Tid.

J. J.

Motorfører *N. H. Jensen*, Viborg, begyndte ved Tra- fikafdelingen og er senere som Motorfører overgaaet til Maskinafdelingen. Han har altid været kendt som en pligtopfyldende og god Arbejdskammerat og Organisations- fælle. Vi ønsker Jubilaren hjertelig til Lykke med de svundne Aar og haaber, at han endnu i mange Aar maa have Lov til at færdes i vore Rækker.

C.

SØNDERBORG-MOMMARK FÆRGE

Torsdag den 15. Juni aabnedes Banestrækningen Sønderborg H.—Mommark Færge efter Ombygningen for of- fentlig Trafik som Statsbane.

Der skal daglig løbe 8 Tog i hver Retning samt et Sondagstog, og Togene standser ved alle Mellemsta- tioner.

Fra samme Dag Kl. 14,00 træder en ny Køreplan for Statsbanernes Rutebiler paa Als og Sundeved i Kraft; samtidig sker forskellige Ændringer i Rutebillinierne paa Als.

FORENINGEN AF PENSIONISTER VED DE DANSKE STATBANER

afholdt sin aarlige Generalforsamling den 11. Maj i Aar- hus. Der var mødt ca. 70 Pensionister, der meget inter- esserede fulgte Formandens og Kassererens Beretning. Navnlig udtaltes Tilfredshed med, at det meget lave Aars- kontingent (75 Øre og 30 Øre) fremtidig opkræves ved Pensionsudbetalingen den 1. Juli, og at Foreningsbladene vilde optage Meddelelser fra vor Forening.

Der taltes fra forskellig Side meget stærkt for Sam- menhold af Pensionisterne og modtoges en stor Mængde Indmeldelser. Regnskabet godkendtes, og to efter Tur af- gaaende Bestyrelsesmedlemmer genvalgtes. I Stedet for pens. Togfører Frederiksen, der ikke ønskede Genvalg, ny- valgtes pens. Stationsforstander Wolf. Derefter valgtes 2 Revisorer. Tre indkomne Forslag drøftedes, de to hen- vist til Bestyrelsen, hvorimod det tredje (om Ydelse af Begravelseshjælp) nedstemtes, da det var udenfor For- eningens Formaal og forøvrigt ugennefnørligt. Naar und- tages fra et enkelt Medlems Side udtaltes Tilfredshed med Bestyrelsens Arbejde, og der var Enighed om, at skal Bestyrelsen kunne udrette, hvad den gerne vil, saa maa alle Jernbane-Pensionister være Medlemmer. Det er ufor- staaeligt, at der endnu mangler en Del, skønt Aarskontin- gentet er saa yderst ringe. Indmeldelser sker til pens. Tog- fører N. F. Raabæk, Willemoesgade 13, København Ø, med Opgivelse af Adresse og Pensionskortets Nummer.

Næste Generalforsamling afholdes i Maj 1934 i Køben- havn; den indvarsles ved Meddelelse i Foreningsbladene.

Hurtige Godstog.

Som Værn mod den omsiggribende Konkurrence fra Automobilernes Side har de vigtigste Jernbaneselskaber i England sat hurtige Godstog ind.

Saaledes paa Ruten London-Glasgow 714 km, i 13,35 Time, med en Gennemsnitsfart paa 70 km i Timen, en Sektion paa 180 km uden Ophold; og paa Ruten London—

Aberdeen, 842 km, 12 Timer, 70 km i Timen, samt paa Ruten London—Liverpool, 307 km, 63 km i Timen.

Togplanen for Great Western Ry. omfatter 60 Godstog, som, med 67 Vogne, kan opnaa en Hastighed paa 65 km i Timen og paa 72 km med kun 45 Vogne. I Frankrig ved Nordbanen naar visse Tog paa 1500 Ton 75 km i Timen. Ilgodstog er autoriserede til at naa følgende Hastigheder (Maksimum):

120 km i Timen, naar de ikke medfører over 30 Vogne (forsynet med gennemgaaende Bremse) og 105 km i Timen med indtil 36 Vogne. Paa andre Banelinier er der mange Tog, hvis Gennemsnitshastighed kommer op paa 63—67 km i Timen.

JERNBANELÆGER

Jernbanelæge *M. Lerche*, Carlsbergvej 4, er bortrejst fra den 12. Juni til den 12. August d. A.

Hans Praksis varetages i nævnte Tidsrum af Læge *R. Olsen*, der afholder Konsultation paa Jernbanelægens Bopæl Kl. 15—16.

Jernbanelæge, Frk. *H. Reinhard*, Gothersgade 135, er bortrejst fra medio Juli—1. September d. A.

Hendes Praksis varetages i nævnte Tidsrum af Læge, Fru *H. Bast*, Kronprinsessegade 18, Tlf. Palæ 2346.

Konsultationstid: Kl. 13—14 samt Tirsdag Kl. 18—19.

TAK

Hjertelig Tak for udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

Oskar Dahlin.

Hjertelig Tak for den store Opmærksomhed paa min Jubilæumsdag.

H. P. Hansen, pens. Lokomotivfyrbøder.

BEMÆRK!

Opmærksomheden henledes paa, at »Dansk Lokomotiv Tidende«s Ekspeditørs Navn og Adresse nu er: Kai Svendsen, Istedgade 79, 2., København V. Telf. Eva 1876.

Rettelse bedes foretaget i Adressefortegnelsen.

Afsked:

Lokomotivfører *N. Nielsn*, Nyborg, efter Ansøgning p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 31.—8.—33 (min. Afsked).

Brug Svendborg Eksport Mi-Co.

ERMOL

fin, frisk og fyldig!

Drøjere i Brug og mere velsmagende.

LOVE MARGARINE

FINESTE KVALITET TIL BORDBRUG

Albani Bryggeri

Afdeling:

Slotsbryggeriet's

Husholdningsøl og Skibsøl i original pasteuriseret Aftapning saavel paa Hel- som Halvflasker, samt Slots-Apollinaris og Slots-Citronvand er bedst.

STØT VORE ANNONCØRER!

Armatyr og Kedelrør til Lokomotiver. BANG & PINGEL, København V.

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret d. 20. Juni.

REDAKTION: Vesterbrogade 91, 1. Sal, København V. Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14 613.

Udgaar 2 Gange mdl. — Abonnementspris: 6 Kr. aarlig. Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

ANNONCE-EKSPEDITION: Reventlowgade 28, København V. Telefon Central 14 613. — Kontortid Kl. 10—4. Postkonto: 20 541.